...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma:	Kfv.V.35.285/2024/6.
A tanács tagjai:	dr. Darák Péter tanácselnök
	Ságiné dr. Márkus Anett előadó bíró
	dr. Márton Gizella bíró
	dr. Demjén Péter bíró
	dr. Stefancsik Márta bíró
A felperes:	felperes1
(cím1)	
A felperesi képviselő:	dr. Nagy S. Tibor ügyvéd
cím2)	
Az alperes:	Nemzeti Adó- és Vámhivatal
Fellebbviteli Igazgatóság	
(cím3.)	
Az alperes képviselője:	dr. Fekete István kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóügyi tárgyú közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálattal támadott határozatának: Debreceni Törvényszék

2024. október 22. napján kelt 2.K.700.564/2024/12. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Debreceni Törvényszék 2.K.700.546/2024/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 245.546 (kétszáznegyvenötezer-ötszáznegyvenhat) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak 982.186 (kilencszáznyolcvankétezer-százhetvenhat) forint felülvizsgálati illetéket az esedékesség napjáig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal „Bírósági határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számla” elnevezésű eljárási illeték beszedési számlájára.

A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2018. január 18-tól a társaság (a továbbiakban: társaság) alkalmazottja volt, a társaság felszámolási eljárásának 2019. december 9-i megindításáig. A társaság két-két bankszámlával rendelkezett az OTP Bank Nyrt.-nél és az MKB Bank Zrt.-nél; az OTP Bank Nyrt.-nél vezetett egyik bankszámlához tartozó két bankkártyából az egyik az ügyvezető, volt ügyvezető (a továbbiakban: volt ügyvezető), a másik a felperes nevére volt kiállítva; a másik (deviza) bankszámláról több alkalommal fióki készpénz kifizetés történt. Az MKB Bank Zrt. által vezetett forint, illetve euro pénznemű bankszámlákhoz hozzáférése volt a felperesnek és a volt ügyvezetőnek is, a bankszámlával kapcsolatos ügyintézést a felperes végezte.

[2] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Hajdú-Bihar Megyei Adó- és Vámigazgatósága Felszámolási és Végelszámolási Osztály 2. a társaságnál 2018. január 1. és 2019. december 8. egyéb adókötelezettségek teljesítésére irányuló jogkövetési vizsgálatot folytatott le, amelynek során a társaság felszámolója arról adott tájékoztatást, hogy a volt ügyvezető iratanyagot nem adott át. Feltárásra kerültek a társaság bankszámláira vonatkozó fenti adatok.

[3] A bankszámlákon történt pénzmozgások alapján a felperes 2018-ban a társaság bankszámláira befizetett 10.500.000 forintot, később a bankszámlákról készpénzben felvett 12.500.000 forintot, illetve 2019-ben készpénzben felvett 22.441.140 forintot. A jogkövetési vizsgálat ezt akként összesítette, hogy a felperes a társaság bankszámláiról felvett 2018-ban 2.000.000 forintot, 2019-ben pedig 22.441.140 forintot.

[4] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Hajdú-Bihar Megyei Adó- és Vámigazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú adóhatóság) Utólagos Ellenőrzési Főosztály 2. Utólagos Ellenőrzési Osztály 6. a jogkövetési vizsgálat során feltártak alapján a felperesnél 2018. és 2019. évekre vonatkozóan személyi jövedelemadó (szja), 2018. évre egészségügyi hozzájárulás, valamint 2019. évre szociális hozzájárulási adó adónemekre kiterjedően adóellenőrzést folytatott le, amelynek során a bizonyítékok előterjesztésére és iratcsatolásra hívta fel a felperest a cég bankszámláiról felvett összegeknek a társasággal történt elszámolásának igazolása tárgyában.

[5] A felperes a 2022. június 2-i meghallgatásán előadta, hogy a társaságnak csak alkalmazottja volt; a felvett pénzeszközöket minden esetben bevételi pénztárbizonylaton átadta volt ügyvezető testvérenak, aki a társaság volt ügyvezetőjének a testvére és aki teljeskörű meghatalmazással rendelkezett a volt ügyvezetőtől. A cég volt könyvelője a felperessel közölte, hogy a cég iratanyagával már nem rendelkezik.

[6] A revízió rögzítette, hogy a cég iratanyaga nem állt rendelkezésére sem a volt könyvelőnek, sem a felszámónak; a volt könyvelő által megküldött, nála elektronikusan meglévő könyvelési anyagban hiányosan voltak fellelhetők a főkönyvi kivonat és a főkönyvi kartonok, a készpénzes beszerzési és értékesítési számlák; az iratok között bevételi pénztárbizonylatok nem voltak.

[7] A felperes által megnevezett volt ügyvezető testvére úgy nyilatkozott, hogy a felperes elszámolt az általa felvett összeggel, a pénzt minden esetben átadta a volt ügyvezetőnek; hangsúlyozta, hogy a felszámolónál van a cég iratanyaga, abban megtalálhatók a pénztárbizonylatok.

[8] A revízió – rögzítve, hogy a jogkövetési vizsgálat tévesen 2.000.000 forintot és nem 12.500.000 forint felvett készpénzt állapított meg 2018. év vonatkozásában (a korábban befizetett 10.500.000 forint nem lett volna szembeállítható a később felvett 12.500.000 forinttal) – végzésével ismét felhívta a felperest, hogy a társaság bankszámláiról felvett összesen 34.941.140 forintnak a társasággal való elszámolását igazolja, bizonyítékait csatolja, és figyelmeztette az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi LI. törvény (a továbbiakban: Air.) 124. § (3) és (6) bekezdéseiben foglalt novációs tilalomra is.

[9] A felhívásra a felperes 2022. augusztus 11-én úgy nyilatkozott, hogy nem áll a rendelkezésére iratanyag, bevételi pénztárbizonylat vagy egyéb bizonyíték, azokat nem őrizte meg, a társaságban mindent a volt ügyvezető kérésére, utasítására tett. Kérte az iratanyag revízió általi beszerzését, a volt ügyvezető, a volt könyvelő, a cég másik akkori alkalmazottja (alkalmazott) nyilatkozattételre felhívását.

[10] A felperes nyilatkozata alapján tett adóhatósági intézkedések nem vezettek eredményre (a volt ügyvezető a felhívást nem vette át, valamint a nevezett alkalmazott nyilatkozata szerint az érintett pénzfelvételek időszakában nem dolgozott a cégnél), és miután a társaság eredeti iratanyaga, könyvelési anyaga az előzőek szerint nem volt beszerezhető, a revízió megállapítással zárta le az ellenőrzést a 2022. augusztus 29-i ellenőrzési jegyzőkönyvvel. Erre a felperes észrevételt nem tett.

[11] 2022. szeptember 6-án ugyanakkor benyújtásra került a volt ügyvezető nyilatkozata, amelyben előadta, hogy a felperes minden esetben elszámolt az általa a társaság bankszámláiról felvett pénzzel. A beadvány a nyilatkozat mellett nem tartalmazott más dokumentumot. E nyilatkozatra tekintettel az elsőfokú adóhatóság kiegészítő ellenőrzést folytatott le.

[12] A kiegészítő ellenőrzés alatt a volt könyvelő további, még nála lévő könyvelési anyagot adott át a revíziónak, amelyben nem volt bevételi pénztárbizonylat vagy egyéb, a felvett pénz társaság érdekében történt felhasználását igazoló dokumentum.

[13] A kiegészítő jegyzőkönyv lezárását követően érkezett 2022. szeptember 28-án a volt ügyvezető nyilatkozata, amelyben a szülei által fellelt céges dossziékra utalt, azzal, hogy annak tartalmát nem ismeri, de testvére 1-2 héten belül a revízió rendelkezésére bocsátja.

[14] A revízió a kiegészítő jegyzőkönyvben megállapította, hogy a pénzösszeg volt ügyvezető részére való átadását igazoló dokumentumok nem álltak rendelkezésre, ezért nem fogadta el az elszámolás megtörténtét, a felvett összegek társaság érdekében való felhasználását.

[15] A kiegészítő jegyzőkönyvben foglaltakra a felperes észrevételt tett, amelyhez bizonyítékot nem csatolt. Kifogásolta a pénzösszegek saját bevételként való minősítését és az egyéb jövedelem jogcímén való megadóztatását. Álláspontja szerint tőle mint alkalmazottól a cég könyvelési anyagát a revízió nem kérheti. Mivel mind a volt ügyvezető, mind annak testvére elismerte a pénz részükre való átadását, ezért a pénztárbizonylatok csatolásával sem állna elő eltérő helyzet; az adót nem neki, hanem a volt ügyvezetőnek kellene megfizetnie.

[16] Időközben, 2022. december 6-án a felperes csatolt egy, a volt ügyvezető által 2022. december 5-én tett közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatot, amelyben a volt ügyvezető a 2022. szeptember 6-án tett nyilatkozatában foglaltakat adta elő ismételten. Nyilatkozata szerint ő rendelkezett a felperes által a bankszámlákról felvett pénzösszegek átadásáról szóló pénztárbizonylatokkal. Dokumentumot a nyilatkozathoz nem mellékelt, úgy emlékezett, hogy ezek a bizonylatok a cég könyvelési anyagában voltak; a társaság iratanyagának helye

tekintetében a felszámolóra és a volt könyvelőre hivatkozott. Lehetségesnek tartotta azt is, hogy a testvére által használt autóban voltak a cég könyvelési iratai és ezek a bizonylatok is benn égtek, amikor az autót valaki felgyújtotta.

[17] Az elsőfokú adóhatóság a 8619764569 iktatószámú határozatával (a továbbiakban: elsőfokú határozat) a felperes terhére szja adónemben 4.436.242 forint, egészségügyi hozzájárulás adónemben 2.047.500 forint és szociális hozzájárulási adó adónemben 3.338.120 forint adókülönbözetet állapított meg, a mindösszesen 9.821.862 forint adókülönbözetet teljes egészében adóhiánynak minősítette, és azután 200%-os mérték alkalmazásával 19.643.724 forint adóbírságot szabott ki, valamint 1.677.560 forint késedelmi pótlékot felszámított. Indokolásában megállapította, hogy a felvett összegek elszámolásával összefüggésben a nyilatkozatokon kívül semmilyen irat nem került benyújtásra. A felperesnek rendelkezési jogosultsága volt a társaság bankszámlái felett, azokról pénzt vett fel, de többszöri felhívás ellenére sem igazolta hitelt érdemlően a felvett összegeknek a társaság pénztárába való befizetését vagy a volt ügyvezető részére történő átadását, illetve a pénznek a cég érdekében való felhasználását. A volt ügyvezető közjegyzői okiratban tett nyilatkozata kapcsán rögzítette, hogy az nem alkalmas annak igazolására, hogy a felperes a pénzösszegeket átadta a volt ügyvezetőnek vagy volt ügyvezető testvérenak. Ezért a társaság bankszámláiról 34.941.140 forint összegben történt készpénz felvételek a felperes egyéb jövedelmének minősülnek.

[18] A felvett összegek vállalkozás érdekében való felhasználásának igazolása körében kiemelte: erre a pénzt felvevő adózó köteles, amely nem jelenti azt, hogy a felperes köteles a vállalkozás iratait megőrizni, de alapvető érdeke azon okiratok, bizonylatok megőrzése, amelyekkel igazolható az elszámolás megtörténte. Figyelemmel arra is, hogy a társaság a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) hatálya alá tartozik, a pénzmozgásairól kiállított szabályszerű bizonylatból egy példány a pénzmozgást ténylegesen megvalósító személyt illeti. A társaság bankszámlájáról felvett pénzösszeg bevételezése és könyvelése szigorú számadású nyomtatványokkal történik, így a bizonylatok pontos, időrendben vezetett lekönyvelése igazolja a társaság pénztárába való befizetést vagy a társaság érdekében történt felhasználást.

[19] A felperes 2023. január 5-én igazolási kérelmet és fellebbezést terjesztett elő, bevételi pénztárbizonylatokat csatolt, előadva, hogy azokat az ügyvezetőtől 2022. december 24-én szerezte meg. Az elsőfokú adóhatóság a végzésével a felperes igazolási kérelmét visszautasította elkésettség miatt azzal, hogy a beadvány az Air. 53. § (3) bekezdése szerinti objektív határidő lejártát követően került benyújtásra. Az alperes a végzésével ezt az elsőfokú végzést helybenhagyta, majd az alperesi végzés elleni keresetet a Debreceni Törvényszék elutasította az ítéletével (2.K.701.165/2023/8.). A Kúria a felülvizsgálati eljárásban az ítéletet az indokolás módosításával hatályában fenntartotta (Kfv.I.35.263/2023/6. számú ítélet).

[20] Az elsőfokú határozattal szemben előterjesztett fellebbezésében a felperes arra hivatkozott, hogy a társasággal való elszámolás megtörténtének igazolására a volt ügyvezető és annak testvére nyilatkozatai szolgálnak. A pénztárbizonylatokat másoltban csak 2022. december 24-én adta át számára a volt ügyvezető. Előadta, hogy ő munkavállaló volt, és a

bírói joggyakorlat a cég tagja vagy ügyvezetője esetében teszi az adózó kötelezettségévé a felvett pénzösszeg társaság érdekében való felhasználásának igazolását, ha az adózó úgy nyilatkozik, hogy a társaság partnerei részére fizette ki a kérdéses összeget. Kérte igazságügyi könyvszakértő kirendelését többek között a pénzösszeg társaság rendelkezésére bocsátása kérdésében és abban a tárgyban, hogy a cég könyvelésében hiányként jelentkeznek ezek az összegek. Vitatta a jogkövetési vizsgálathoz képest a pénzösszegek revízió általi eltérő megállapítását az Air. 100. §-ára hivatkozással, és sérelmezte a 200%-os bírságmérték alkalmazását.

[21] A fellebbezés folytán eljárt alperes a 6419832866 iktatószámú határozatával (a továbbiakban: alperesi határozat) az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint az elsőfokú adóhatóság a bevétel felperes általi megszerzését bizonyította, míg a felperes nem bizonyította, hogy a pénzzel a társaság felé elszámolt. A bírói joggyakorlatra utalva (Kfv.I.35.170/2017/5.) kiemelte, hogy a pénznek a cég érdekében való felhasználását a pénzt felvevő személynek hitelt érdemlő módon, más adatokkal, tényekkel, bizonyítékokkal egybevethető, hiteles számviteli bizonylatokkal kell bizonyítani. Az egybevethetőségből következően kizárólag a társaság teljes könyvelési anyaga alkalmas a felvett pénz társaság érdekében történt felhasználásának bizonyítására. Ugyanakkor a jelen esetben a társaság iratai alkalmatlanok voltak a felvett készpénznek a társaság pénztára főkönyvi számlájára történt befizetés igazolására, illetve onnan a cég készpénzes kifizetéseire való felhasználás bizonyítására. Megállapította, hogy az utóbb becsatolt bevételi pénztárbizonylatok egyrészt az Air. 124. § (3) bekezdése alapján olyan új bizonyítéknak minősülnek, melyekre a felperes a fellebbezésében már nem hivatkozhat, másrészt ezen bizonylatok adatainak más adatokkal való egybevetése sem biztosított a hiányos könyvelési anyag okán. A volt ügyvezető és annak testvére közjegyzői okiratban foglalt nyilatkozata, - mely szerint felperes a pénzösszegeket átadta a részükre -, sem igazolja hitelt érdemlően a felvett pénzösszegek társaság érdekében történő felhasználását. Az indítványozott igazságügyi könyvszakértő kirendelését szükségtelennek, az Air. 100. §-ának sérelmére való hivatkozást alaptalannak tartotta. Megállapította továbbá, hogy a társaság kifizetői minőségére vonatkozóan sem merült fel hitelt érdemlő bizonyíték.

[22] Határozatának jogszabályi alapjaként utalt többek között az Air. 99. § (1)-(2) bekezdéseire, továbbá a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 4. § (1) bekezdésére, és 28. § (1) bekezdésére, az adóbírság tekintetében az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 215. § (4) bekezdésére és 219. § (3) bekezdésére, valamint a Kúria egyes eseti döntéseit hívta fel.

A keresetlevél, a felperes perbeli nyilatkozata és a védirat

[23] A felperes az alperesi határozattal szemben keresetlevelet terjesztett elő, amelyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatását, másodlagosan az adóhatósági határozatok megsemmisítését, harmadlagosan hatályon kívül helyezését akként, hogy ennek eredményeként elfogadásra kerüljön a céggel történt felperesi elszámolás.

[24] Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a pénzösszeg felhasználása az ügyvezetőn kérhető számon, ő maga a volt ügyvezetővel hiánytalanul elszámolt, amit az utóbbi személy és annak testvére által tett nyilatkozatok alátámasztottak, de ezek figyelembevétele elmaradt az Air. 58. § (2) és (4) bekezdésével ellentétesen. Úgy, hogy közben az adóhatóság a nyilatkozatok valótlanságát nem bizonyította. A közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatok, pénztárbizonylatok, tanúvallomások nem a súlyuknak megfelelően mértékben kerültek értékelésre, amely ellentétes az Air. 4. §-a szerinti követelménnyel. Vitatta a nevére szóló bankkártya létezését is. Kiemelte, hogy nem volt tag vagy ügyvezető, ezért a céges iratok tekintetében nem volt megőrzési kötelezettsége, és olyan bizonyítékot követeltek tőle, amelyet csak jogellenesen szerezhetett volna meg. E körben hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) és az üzleti titok védelméről szóló 2018. évi LIV. törvény egyes rendelkezéseire. Az alperes által felhívott kúriai eseti döntés tényállásában a pénzt felvevő az ügyvezető volt, és két cég közötti kifizetés volt a vizsgálat tárgya, míg a jelen ügyben őrá, mint általános munkavállalóra nem hárítható olyan felelősség, mint a törvényes képvielőre. Hangsúlyozta a BH.2016.7.184. számon közzétett eseti döntésre hivatkozással, hogy szemben az alperesi határozatban foglaltakkal, a perbeli esetben nem jövedelemadó alóli mentességre hivatkozott, ebből pedig az következik, hogy az adóhatóság oldalán keletkezett a bizonyítási kötelezettség. Mivel - álláspontja szerint - az adóhatóság is elfogadta, hogy munkavállalóként a pénzösszegek megtartására, sajátjaként való felhasználására nem volt jogcíme, ebből az is adódik, hogy ezen összegeket vissza kellett szolgáltatnia a társaságnak, felettük nem is szerzett tulajdonjogot, így azok az Szja. tv. 4. § (2) bekezdése szerinti bevételnek sem minősülhetettek, figyelemmel az Szja. tv. 7. § (1) bekezdés c) pontjára is. Az adóhatóság nem tisztázta a pénzösszegek megszerzésének jogcímét, ezért a társaság kifizetői minősége sem tisztázott és bizonyított.

[25] A felperes fenntartotta az igazságügyi könyvszakértő kirendelésére vonatkozó indítványát. Az. Air. 100. §-ának megsértését is állította, mert a cégnél a felszámolási szervezeti egység által végzett vizsgálat csak azt mondta ki, hogy a felperes 2018-ban mindössze 2.000.000 forintot vett fel, figyelemmel arra, hogy 10.500.000 forintot befizetett. Ennek ellenére a tárgyi adóellenőrzés során a terhére ennél jóval nagyobb összeget állapítottak meg.

[26] Kifogásolta, hogy az alperesi határozat indokolása hiányos, mert abból nem derül ki, hogy konkrétan milyen okból nem vették figyelembe az elkésett pénztárbizonylatokat. E körben az alperes továbbá helytelenül értelmezte az Air. 124. § (3) bekezdését és 53. § (3) bekezdés a) pontját. Álláspontja szerint továbbá a teljes céges könyvelési irat nélkül is eldönthető, hogy a felvett pénzösszegeket átadta-e a volt ügyvezetőnek vagy sem.

[27] Sérelmezte a 200%-os mértékű adóbírság kiszabását, hangsúlyozva, hogy nem szerzett eltitkolt jövedelmet, ezért az emelt összegű bírságmérték alkalmazásának nincs helye.

[28] Kérte az ügyvezető és annak testvére tanúkénti meghallgatását. A folytatólagos tárgyaláson további tanúbizonyítási indítványokat terjesztett elő. Valamennyit annak igazolása érdekében, hogy hogy az adott készpénzzel a társaság felé elszámolt.

A per során előterjesztett nyilatkozatában a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (4) bekezdésének alkalmazására hivatkozott, a bevételi pénztárbizonylatok perbeli értékelhetőségére, és a Kp. 79. § (1) bekezdése alapján állította, hogy a tényállás valótlanságát igazolta a bevételi pénztárbizonylatokkal, a volt ügyvezető és annak testvére nyilatkozataival.

[29] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta a határozatában foglaltakat, kitérve az irányadó kúriai joggyakorlatra is. A perben felhívásra becsatolásra került, hogy a volt ügyvezető által a társaság bankszámlájáról felvett összegek vonatkozásában is folyt ellenőrzés és adóhatósági eljárás.

A jogerős ítélet

[30] Az elsőfokú bíróság a jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint önmagában a készpénz felperesi birtokbavételével megvalósult a felperes bevételszerzése az Szja. tv. 4. § (1) bekezdése alapján. A kialakult kúriai joggyakorlat szerint [Kfv.I.35.526/2020/11.] a pénzfelvétel alperes általi bizonyítása után a felperesnek kellett volna igazolnia azt, hogy a megszerzett bevétel nem minősült az egyéb jövedelmének (adóköteles jövedelemnek) az Szja tv. 28. §-a és 4. §-a értelmében. A joggyakorlatot ismertetve kiemelte, hogy az érintett magánszemélyeket nem terheli bizonylatmegőrzési kötelezettség, de pénzkezelés esetén a pénzt felvevő személyt is nagyobb felelősség terheli az elszámolás igazolása érdekében és alapvető érdeke az olyan bizonylatok megőrzése, amelyek utóbb igazolják az elszámolás megtörténtét. Mindezek miatt álláspontja szerint a tényállás tisztázási kötelezettség megsértése nem volt megállapítható.

[31] Utalt arra is, hogy a vizsgált kérdésben évek óta töretlen a kúriai joggyakorlat (Kfv.I.35.031/2009/4., Kfv.V.35.442/2011/6., Kfv.VI.35.585/2012/10., Kfv.I.35.820/2015/7., Kfv.I.35.414/2016/5., Kfv.I.35.424/2017/7., Kfv.I.35.437/2019/9., Kfv.I.35.408/2020/5.), amire az alperes is hivatkozott, ugyanakkor a felperes a keresetében nem tért ki arra: miben látja konkrét indokát annak, hogy a bíróság a jelen ügyben esetlegesen eltérjen ettől a joggyakorlattól (jogerős ítélet [45] bekezdés).

[32] Indokai szerint a hitelt érdemlő bizonyítás körében (a pénz társaság felé történő elszámolásának, a cég érdekében való felhasználásának bizonyítása vonatkozásában) az ügyvezető és annak testvére nyilatkozatában foglaltak nem bírtak bizonyító erővel az irányadó kúriai joggyakorlat alapján. Míg a fellebbezéshez csatolt pénztárbizonylatokkal kapcsolatban az Air. 53. §-ának és 124. §-ának megsértésével összefüggő kereseti kérelem nem volt vizsgálható, figyelemmel az igazolási kérelem tárgyában folyamatban volt külön perre. A jogerős ítélet lényeges körülményként utalt arra, hogy önmagukban a bevételi pénztárbizonylatok – a cég hiánytalan könyvelési anyaga és főkönyvi kivonat nélkül – nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy az összegekkel a felperes valóban elszámolt a társaság felé, a bizonylatok adatainak más könyvelési adatokkal való összevetése nem biztosított.

[33] A kúriai joggyakorlat értelmében tehát a céges bankszámláról pénzt felvevő magánszemélyt fokozott felelősség terheli annak érdekében, hogy az elszámolásról számot adjon. Nincs jelentősége ezzel összefüggésben annak, hogy az adott magánszemély ügyvezetője, esetleg munkavállalója-e a cégnek, vagy ahhoz semmilyen jogcímen sem köthető, mert a magánszemély a készpénzfelvétellel szükségszerűen elszámolási helyzetbe kerül. Ezt a kúriai joggyakorlatot nem döntötte meg a felperes Ptk-ra és az üzleti titok jogszabályi rendelkezéseire való hivatkozása sem. Kiemelte, hogy hitelt érdemlő bizonyíték – a társaság teljeskörű könyvelési anyagának hiányában – nem várható a tanúbizonyításra irányuló felperesi indítványok teljesítésétől, így azokat mellőzte.

[34] Végül kitért arra - utalva az Art. 215. § (4) bekezdésére, - hogy a jogalkotó magának a bevétel eltitkolásának tényét írja el, és az adóhatóság helytállóan alkalmazta az emelt összegű adóbírságot, mert a felperes a bevételt nem vallotta be, illetve bevétel eltitkoló magatartása megállapítható volt.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem

[35] A felperes a jogerős ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását.

[36] Kifejtette, hogy nincs egységes joggyakorlat azon esetekre nézve, ha olyan alkalmazottól követeli meg az adóhatóság a cég bankszámlájáról felvett pénz felhasználásának igazolását, aki nem volt a cég ügyvezetője és tagja sem. A kialakult joggyakorlatban azért jelenik meg a teljes könyvelés bemutatásának követelménye, hogy ellenőrizhető legyen a készpénz céges kifizetésekre fordítása, de a jelen esetben ő maga nem ilyen helyzetben volt, mert csak átadta a pénzt az ügyvezetőnek, és ilyenkor csak a bevételi pénztárbizonylatra terjed ki az iratmegőrzési kötelezettség, illetve van helye tanúbizonyításnak is a pénz ügyvezetőnek való átadása bizonyítása érdekében. Mivel nem volt jogosult a társaság könyveinek vezetésére, ezért a terhére nem értékelhető a hiányos főkönyvi kivonat. Kifogásolta, hogy az Air. 97. § (2) bekezdésében foglalt bizonyítási indítványok előterjesztésére vonatkozó alapvető eljárási joga sérült azzal, hogy az adóhatóság és a törvényszék jogellenes értelmezte az Air. 53. § (3) bekezdés a) pontját, 124. § (3) és (6) bekezdését.

[37] Az ügy érdemében a jogszabálysértések körében megjelölte az Air. 58. § (2) és (4) bekezdését, a Kp. 78. § (1)-(4) bekezdéseit, 79. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 267. §-át és 268. § (2) bekezdését. Hangsúlyozta, hogy a törvényszék a felperes iratmegőrzési kötelezettségét jogellenesen tágan értelmezte, azt a cég teljes könyvelési anyagára értve, ami viszont nem az ő bizonyítási terhe lett volna. A szabad bizonyítás elvébe ütközően utasította el a bizonyítási indítványait. A bíróság nem követelheti tőle olyan bizonyíték becsatolását, amelyet csak jogellenesen szerezhetne meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből helytelen következtetéseket vont le és a joggyakorlatot tévesen tekintette a jelen ügyre irányadónak. Az

ügyvezető volt ugyanis a bankszámláról felvett készpénz utolsó birtokosa, neki kell igazolni a pénz jogszerű felhasználását és rajta lehet számon kérni az iratmegőrzési kötelezettséget, de a felperesen nem. A törvényszék őt olyan alkalmazottnak tekintette, mint akinek nem volt lehetősége más könyvelési iratot megszerezni a pénztárbizonylatokon kívül, mégis a terhére értékelte a teljes könyvelési anyag rendelkezésre bocsátásának hiányát. A jogerős ítélet [45] bekezdése továbbá részben iratellenes megállapításokat tartalmaz, amikor azt taglalja, hogy a felperes nem fejtette ki álláspontját a joggyakorlatról és a jelen ügyben az attól való eltérés indokáról, holott a keresetlevele és perbeli nyilatkozatai is erről szóltak.

[38] Kiemelte, hogy a pénztárbizonylatokat önhibáján kívül nem csatolta az észrevétel előterjesztésére nyitva álló határidőn belül, de ezek nem kerültek értékelésre. A törvényszék pedig nem indokolta meg, hogy e körben a Kp. 78. § (4) bekezdése alkalmazásának miért nem volt helye. A felperes álláspontja szerint ezeket a bíróság akkor is figyelembe vehette volna, ha az igazolási kérelem elutasítására helytállóan került sor. Az elsőfokú bíróság továbbá nem indokolta a Kp. 79. § (1) bekezdése alkalmazására vonatkozó indítvány mellőzését sem, holott a felperes valószínűsítette a tényállás megalapozatlanságát a bizonylatokkal, az ügyvezető és annak testvére nyilatkozatával.

[39] Idézte a keresetlevelét azzal, hogy az abban foglaltakat fenntartja, különösen, hogy a bíróság semmilyen felperesi hivatkozást nem fogadott el.

[40] Végül kitért arra, hogy a javára szolgáló tényeket sem az adóhatóság, sem a bíróság nem tárta fel teljeskörűen, és az sem bizonyított, hogy bevételt titkolt volna el, ezért sem az adóhiánynak minősülő adókülönbözet megállapításának, sem az adóbírság, késedelmi pótlék alkalmazásának nem volt helye.

[41] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályban való fenntartását, annak jogszerűségére tekintettel. Kúriai eseti döntésekre hivatkozással előadta, hogy a pénztárbizonylatból nem rekonstruálható egy vállalkozás működése, ezért megkövetelhetőek azok az iratok is, amelyekkel egy pénztárbizonylat adatai egybevethetőek. Kiemelte, hogy a Kúria joggyakorlata vonatkozik volt ügyvezetők által felvett pénzekre, és mindazokra, akik formálisan sem ügyvezetők, sem tagok nem voltak, de mégis hozzáfértek egy társaság bankszámláján kezelt pénzhez; munkavállaló tekintetében is születtek kúriai eseti döntések. t

A Kúria döntése és jogi indokai

[42] A felülvizsgálati kérelem – az alábbiak szerint – alaptalan.

[43] A jogerős ítélettel szemben jogszabálysértésre, vagy a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással van helye felülvizsgálatnak. A felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet közlésétől számított 30 napon belül kell előterjeszteni [Kp. 115. § (1) bekezdés, 117. § (1) bekezdés], annak kötelező tartalmi eleme a kérelmet megalapozó pontos

jogszabályhely, illetve a közzétett kúriai határozat és azon részének megjelölése, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér [Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont]. A felülvizsgálati kérelmet megváltoztatni a felülvizsgálati határidőn túl nem lehet [Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 100. § (5) bekezdése]. A Kúria a jogerős ítéletet – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – csak a felülvizsgálati kérelem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem, és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között vizsgálhatja felül [Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdése], az eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt [Kp. 120. § (5) bekezdése].

[44] A jelen ügyben a felperes felülvizsgálati kérelmet, az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet terjesztett elő, amelyek meghatározták a Kúria felülvizsgálatának kereteit.

[45] Az Szja tv. 4. § (1) bekezdése szerint jövedelem a magánszemély által az adóévben bármilyen címen és formában megszerzett bevétel egésze, vagy az e törvényben elismert költségekkel csökkentett része, vagy annak e törvényben meghatározott hányada.

[46] Az Szja tv. 28. § (1) bekezdése alapján egyéb jövedelem minden olyan bevétel, amelynek adókötelezettségére e törvény eltérő rendelkezést nem tartalmaz, azzal, hogy – a költségelszámolásra vonatkozó rendelkezéseket is figyelembe véve – a bevételnek nem része a megszerzése érdekében a magánszemély által viselt szabályszerűen igazolt kiadás.

[47] A felülvizsgálati kérelem kapcsán abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből helytálló következtetéseket vont-e le a felperes adókötelezettségére, a jogerős ítéletben hivatkozott kúriai joggyakorlatot megfelelően alkalmazta-e, az a jelen ügyben miként lehet irányadó, illetve megvalósultak-e a felülvizsgálati kérelemben állított eljárásjogi jogszabálysértések.

[48] A Kúria először a jogerős ítélet [45] bekezdésének utolsó mondatában foglaltak iratellenességét állító felperesi hivatkozást vizsgálta (a [45] bekezdés utolsó mondatának megfogalmazása szerint a felperes a keresetében nem tért ki arra, hogy mi az álláspontja a kialakult joggyakorlattal összefüggésben és miben látja konkrét indokát annak, hogy a bíróság a jelen perben esetlegesen eltérjen ettől a joggyakorlattól). A felperes kifejtette, hogy a megállapítással ellentétesen, a keresetlevélben és a per során éppen azt állította, hogy a jelen ügyre az idézett kúriai joggyakorlatot miért nem tekinti irányadónak, miért kellene attól eltérni. A Kúria rögzíti, hogy a felperes a keresetlevele IV.81. és IV.104-109. pontjaiban a munkavállalói minőségére utalt, és ezzel állította szembe az alperes által felhívott Kfv.I.35.170/2017/5. számú kúriai eseti döntést (idézte, hogy abban az adott cég ügyvezetőjére vonatkozó megállapítás szerepel a társaság bankszámlájáról felvett pénzeszközöknek a társaság érdekében való felhasználása tekintetében, olyan tényállás mellett, hogy két cég közötti gazdasági eseményre, a készpénz partner cégnek való kifizetésére történt hivatkozás). E jogeset jelen ügyre való alkalmazhatóságát tehát a felperes a keresetlevelében vitatta, bemutatva, hogy álláspontja szerint miért eltérő annak tényállása a

perbeli eset tényállásához képest. A törvényszék a jogerős ítélet [45] bekezdésében – annak kifogásolt utolsó mondata előtt – számos kúriai eseti döntést hozott fel, és mint kiforrott joggyakorlat tekintetében mondta ki azt, hogy a felperes ezzel kapcsolatban nem fejtette ki az álláspontját, az eltérés szükségességének konkrét indokát. A Kúria egyrészt megállapította, hogy a felperes a keretlevelében csak a fenti egy eseti döntést elemezte, és – azt összehasonlítva a saját ügyével - fejtette ki álláspontját: a különböző megítélést érdemlő körülményt a munkavállaói státuszában látta, abban, hogy nem felelt a könyvelésért, illetve abban, hogy a teljes céges iratanyag megőrzése nem kérhető rajta számon. Csak a felülvizsgálati kérelme tartalmazott a kialakult joggyakorlatra hivatkozással levezetést, amellyel a bírói joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességét indokolta. Másrészt a törvényszék éppen az eltérő jogi álláspontja miatt nem tett különbséget a munkavállalói és az ügyvezetői minőség között a megállapítás eredménye tekintetében: a jogerős ítélet [50] és [52] bekezdéseiben azt hangsúlyozta, hogy a társaság bankszámlájáról pénzt felvevő magánszemély a pénzfelvétellel minden esetben szükségszerűen elszámolási helyzetbe kerül. Feltehetően az eltérő álláspontja okán nem tudott konkrét megalapozott indokot azonosítani a felperesi okfejtésben a kialakult bírói joggyakorlattól való eltérés tekintetében, ezért fogalmazta meg a jogerős ítélet [45] bekezdés utolsó mondatában a kifogásolt megállapítást. Ennek a megfogalmazásnak azonban gyakorlati jelentősége nem volt, mert a törvényszék érdemben kitért a felperesi hivatkozás vizsgálata alapján a magánszemély iratmegőrzési kötelezettségére, a bevételi pénztárbizonylatok mellett a cég könyvelési iratanyagának meglétére mint a bevételezés ellenőrizhetőségének – az álláspontja szerinti – feltételére. A Kúria ezért ügy érdemére kiható iratelleneséget nem állapított meg. A bíróság jogi következtetésének a helytállóságát az alábbiak szerint vizsgálta.

[49] A gazdasági társaság számlájáról magánszemély által felvett pénzösszegeknek a bevételként minősítése és az Szja. tv. szerinti egyéb jövedelemként való adóztatása kérdésében, illetve az adóztatás alóli mentesülés körében a pénzzel való elszámolás igazolása tárgyában kialakult bírói joggyakorlat alapján lehet általános, valamennyi ügyben irányadó megállapítást tenni, ugyanakkor nem lehet eltekinteni a konkrét ügy sajátosságaitól, mert minden esetben az adott ügy tényállása alapján lehet csak elbírálni a jogesetet. Ilyen általános megállapítások a következők. A gazdasági társaság bankszámlájáról felvett, igazoltan el nem számolt pénzösszeg az Szja. tv. 4. § (1) bekezdése és 28. §-a alapján egyéb jövedelemnek minősül [többek között Kfv.I.35.408/2020/5.; Kfv.VI.35.096/2023/8.]. Az adóhatóságnak kell bizonyítani, hogy a pénzösszeg az adózóhoz (felpereshez) került, míg a felperesnek kell bizonyítani, hogy a felvett pénzösszeggel a gazdasági társaság felé elszámolt, illetve annak érdekében használta fel [egyebek között Kfv.I.35.407/2020/8.; Kfv.I.35.315/2020/8.]. Az adózó nem mentesülhet a bizonyítási kötelezettsége alól arra hivatkozással, hogy őt magánszemélyként bizonylatmegőrzési kötelezettség nem terheli, mivel a gazdasági társaság pénzkezelése során a pénzt felvevő személyt elszámolási kötelezettség terheli [Kfv.I.35.012/2018/5.]. Az elszámolás igazolására *elsősorban* az eredeti, alakilag és tartalmilag hiteles, szigorú számadás alá vont számviteli bizonylat alkalmas, hiszen a társaság által kiállított szabályszerű bizonylat egy példányát a magánszemély kapja [többek között Kfv.I.35.408/2020/5.; Kfv.V.35.086/2021/6.; Kfv.V.35.187/2022/5.].

[50] A Kúria az elszámolás igazolása és a magánszemély bizonylatmegőrzési kötelezettsége kapcsán a következőket emeli ki: A kialakult joggyakorlat alapján tehát a magánszemélynek rendelkeznie kell a gazdasági társaság által szabályszerűen kibocsátott

olyan bizonylattal, amivel jogszerűen igazolni tudja az általa felvett pénzösszeggel való elszámolását. Az elszámolás helyes és elfogadható módja az, ha a társaság bankszámlájáról felvett összeget a társaság házi pénztárába bevételezik szigorú számadás alá vont pénztárbizonylattal, ahol a pénztárbizonylat egyik példánya a pénzt felvevő magánszemélyt illeti. Ez igazolja azt, hogy a felvett pénzeszközzel a magánszemély elszámolt, az nála nem maradt, nem képezi szja köteles bevételét. A Kfv.I.35.061/2024/7. számú kúriai eseti döntésben hivatkozottak szerint a joggyakorlat nem a Sztv.-re alapozva mondta ki a magánszemély általi elszámolás igazolásának szükségességét és határozta meg az elszámoltatás módját, hanem annak a pénztárbizonylatnak a bemutatását követeli meg, amit a gazdasági társaság a rá vonatkozó számviteli előírásoknak megfelelően állít ki. A bevételi pénztárbizonylatok szükségesek ahhoz, hogy igazolni lehessen a pénzösszegek az érintett gazdasági társaságoknak való megfizetését.

[51] Az adott eset megítélésénél az ügy egyedi sajátosságaiból kell kiindulni. A Kúria ezért kiemeli, hogy a jelen esetben a felperes a társaság munkavállalója volt, és nem tagja vagy törvényes képviselője; a társaság több bankszámlája közül az egyik bankszámla tekintetében a felperes nevére bankkártya került kiállításra, egy másik bankszámla esetében a banki ügyintézést a felperes végezte. A társaság iratanyaga nem állt rendelkezésre sem a felszámolnál, sem a volt könyvelőnél, utóbbi azt átadás-átvételi dokumentum szerint a volt ügyvezetőnek átadta. A felperes nyilatkozata szerint a könyvelésre nem volt rálátása; nem őrizte meg a bevételi pénztárbizonylatok egy-egy példányát; azokat csak az ellenőrzési jegyzőkönyvre vonatkozó észrevételezési határidő lejárta után kapta meg a volt ügyvezetőtől. Emellett a volt ügyvezető sem csatolt iratanyagot, a céges iratok fellelhetősége körében vagy a felszámolót vagy a volt könyvelőt jelölte meg, nyilatkozatában a felperes általi elszámolás megtörténtére utalt. Az alperes nem értékelte az utóbb, a bizonyítékok előterjesztésére felhívó végzésben megjelölt határidőn (jegyzőkönyvre vonatkozó észrevételezési határidő) túl csatolt bevételi pénztárbizonylatokat, az azok előterjesztésének késedelmére vonatkozó igazolási kérelem visszautasításra került. A volt könyvelő csak a nála elektronikusan még meglévő könyvelési anyagot küldte meg, amely hiányosan tartalmazta a főkönyvi kartonokat és főkönyvi kivonatot, abban sem volt fellelhető bevételi pénztárbizonylat, vagy egyéb, a társasággal való felperesi elszámolásra vonatkozó dokumentum.

[52] A fentiek alapján a Kúria megvizsgálta a jogerős ítélet jogi indokolását és azt pontosítja. A magánszemélyeknek a társaság bankszámlájáról való pénzfelvétel céggel történő elszámolása tekintetében abban valóban nincs különbség az egyes magánszemélyek között, hogy a pénzfelvétellel szükségszerűen elszámolási helyzetbe kerülnek a céggel szemben. Különbség viszont van abban a vonatkozásban, ha a magánszemély nem tag vagy törvényes képviselő, hanem olyan alkalmazott, akinek nem volt ráhatása a könyvelésre. Erre az esetre vonatkozik az, - mivel a pénzt felvevő magánszemélynek kapnia kell a pénzösszeg bevételezésekor a pénztárbizonylatból egy példányt – hogy a magánszemély iratmegőrzési kötelezettsége a pénztárbizonylatok tekintetében fennáll. A jelen ítélet [50] bekezdésében már hivatkozott bírói joggyakorlat szerint ugyanis *elsősorban* az eredeti, alakilag és tartalmilag hiteles, szigorú számadás alá vont számviteli bizonylat alkalmas az elszámolás igazolására. Nem kizárólag a szabályszerűen kiállított bizonylat lehet az elszámolás bizonyítéka [Kfv.V.35.187/2022/5.]. Ugyanakkor a bizonyítéknak alkalmasnak kell lennie a bankszámláról felvett pénzeszközök jogszerű elszámolásának igazolásához. E körben egy szintén munkavállaló, a társaság bankszámlájáról pénzt felvevő magánszemély esetében a Kúria [Kfv.I.35.061/2024/7.] nem tartotta elegendőnek azt a munkaviszony megszűnése

kapcsán kiállított nyilatkozatot, hogy a társasággal elszámolt és nincs fennálló tartozása, mert a felvett pénzeszközök sorsa, elszámolásának módja a társaság *könyvelési iratainak hiányában* nem volt követhető és összevethető, valamint ezért nem tartotta elfogadhatónak az ügyvezető nyilatkozatát sem a munkavállaló általi elszámolás körében, mert az ügyvezető állítása az említett összevetés hiányában nem elégséges a személyi jövedelemadó alóli mentesüléshez.

[53] A perbeli esetben a Kúria egyrészt kiemeli, hogy a társaság könyvelési hiányossága nem kérhető számon a könyvelésre ráhatással nem bíró, munkavállaló felperesen, a cég könyvelési iratanyagának bemutatása nem kötelezettsége, ugyanakkor a bizonyítékértékelés körében azt figyelembe kellett venni, hogy a volt ügyvezető, annak testvére nyilatkozata a felperes általi elszámolás igazolására akkor lenne alkalmas, ha a társaság könyvelési iratanyaga rendelkezésre állt volna. Így - könyvelési iratanyag hiányában - a felperes által felvett pénzeszközök sorsa, elszámolásának módja nem követhető és a hivatkozott bizonyítékot (nyilatkozatok) nincs mivel összevetni. Ebben a körben az elsőfokú adóhatósági határozat helytállóan foglalta össze azt (17. oldal), hogy az elszámolás igazolásának kötelezettsége nem jelenti azt, hogy a felperes köteles a vállalkozás iratait megőrizni, de alapvető érdeke azon okiratok, bizonylatok megőrzése, amelyekkel igazolható az elszámolás megtörténte. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemben tehát megfelelő következtetésre jutott, ugyanakkor a bírói joggyakorlatból leszűrhető fenti általános megállapításokra tekintettel a jogerős ítélet jogi indokolásának [48], [50], [51] bekezdését az előzőek alapján pontosította.

[54] Kiemeli a Kúria: mivel önmagában a hivatkozott bizonyíték (volt ügyvezető és testvére nyilatkozata) és a felajánlott tanúbizonyítástól várt bizonyítékok - a könyvelési anyaggal való összevethetőség hiányában - a társasággal való elszámolás tényleges megtörténtének igazolására nem fogadhatók el, ezért nem volt alapos az a felperesi hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította volna meg a bizonyítási kötelezettséget, vagy hogy a szabad bizonyítás elvébe ütközően utasította volna el a felperesi bizonyítási indítványokat.

[55] A Kúria nem találta megalapozottnak a felperes hivatkozását arra vonatkozóan sem, hogy őt a törvényszék a Kp. 78. § (4) bekezdésének és 79. § (1) bekezdésének alkalmazásától indokolás nélkül elzárta volna. A két jogintézményre a jogerős ítélet jogszabályhely mentén nem utalt, azonban a döntésből kitűnik az alperes előtti eljárásban elkésetten előterjesztett bevételi pénztárbizonylatokkal kapcsolatos és az alperes által megállapított tényállás megalapozottságát illető álláspontja. A bevételi pénztárbizonylatok vonatkozásában megállapította, hogy azok elfogadásával összefüggő igazolási kérelem külön per tárgyát képezte, ezért az igazolási kérelem kapcsán értékelendő Air. 53. §-ra és 124. §-ra vonatkozó felperesi hivatkozásokat ehelyütt nem vizsgálta. A Kúria is megállapította, hogy az igazolási kérelem visszautasítása vonatkozásában a felülvizsgálati eljárásig bezárólag befejeződött a külön per, a felperes keresete elutasításra került, az igazolási kérelem visszautasítása jogszerű volt. Az alperes eljárásában és határozatában nem kerültek értékelésre az elkésetten előterjesztett bevételi pénztárbizonylatok. Az elkésettség megállapítása és az igazolási kérelem jogszerű visszautasítása okán nem áll fenn az a helyzet, hogy a Kp. szerinti feltételeknek {Kp. 78. § (4) bekezdés} megfelelő okból nem került sor a bevételi pénztárbizonylatok értékelésére a megelőző eljárásban. Nem merült fel ezért, hogy a törvényszék tévesen mellőzte volna az Air. 53. §-ára és 124. §-ára vonatkozó felperesi hivatkozásokat. A Kp. 79. § (1) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatban a felperes a

felülvizsgálati kérelmében előadta, hogy valószínűsítette a tényállás megalapozatlanságát a bizonylatokkal, a volt ügyvezető és annak testvére nyilatkozatával. A Kúria kiemeli, hogy a Kp. 79. § (1) bekezdése értelmében nem elegendő a tényállás megalapozatlanságát vitatni, hiányosságát, vagy iratellenességét állítani, hanem ezeket az állításokat valószínűsíteni is kell a bizonyítási teher megfordulásához. A perbeli esetben a már hivatkozottak szerint a törvényszék a bevételi pénztárbizonylatok kapcsán kialakította az álláspontját és indokolta azt is, hogy nem elfogadható a volt ügyvezető és annak testvére nyilatkozata, indokolta továbbá, hogy miért nem állapítható meg a tényállás tisztázási kötelezettség megsértése. Emiatt tehát az eljárásában nem merült fel, hogy nem valósághű tényálláson alapul az alperes döntése, és ebből következően nem merült fel a bizonyítási teher megfordulása. A Kúria megállapítása szerint a jogerős ítélet érdemben helytállóan foglalt állást, az nem jelent az ügy érdemére kiható jogszabálysértést, hogy a Kp. 79. § (1) bekezdése alkalmazhatóságára való felperesi hivatkozást nem jelenítette meg.

[56] A Kúria az emelt összegű adóbírság alkalmazásával összefüggésben sem találta megalapozottnak a felülvizsgálati kérelmet. A törvényszék az alperessel egyezően azt rögzítette az Art. 215. § (4) bekezdésére hivatkozással, hogy a felperes az általa megszerzett bevételt nem vallotta be, azzal összefüggésben bevétel eltitkoló magatartása megállapítható volt. A Kúria e körben utal a Kfv.I.35.303/2020/6. számú eseti döntésre, amelynek elvi tartalma szerint: „a gazdasági társaság számlájáról pénzt felvevő személyt terheli már az adóigazgatási eljárásban is annak bizonyítása, hogy az összeggel a társaság felé elszámolt, vagy azt a társaság érdekében használta fel. Amennyiben ezt bizonyítani nem tudja, úgy bevételét eltitkolta, ami az adóbírság mérséklését a régi Art. 171. § (2) bekezdése alapján kizárja”. Az eseti döntés szerinti ügyben is emelt összegű adóbírságot szabott ki az adóhatóság a régi Art. 170. § (1) bekezdése alapján, és annak indokát a perbeli ügyben irányadó Art. 215. § (4) bekezdése is azonosan szabályozza, amikor kimondja, hogy az adóbírság mértéke az adóhiány kétszáz százaléka, ha az adóhiány a bevétel eltitkolásával függ össze. A tárgyi ügyben az ilyen emelt összegű adóbírság mérséklésének a kizártsága nem volt tárgya a jogerős ítéletnek, azonban a felhívott kúriai eseti döntés alapján irányadó, hogy a bevétel eltitkolása fennáll ezekben az esetekben, vagyis amikor a társaság bankszámlájáról pénzt felvevő személy nem tudja bizonyítani, hogy az összeggel a társaság felé elszámolt. Ebből következően a törvényszék megfelelően alkalmazta az Art. 215. § (4) bekezdését, jogértelmezése nem tért el a hivatkozott kúriai eseti döntéstől.

[57] Mindezekre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helytállóan döntött, ezért a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Kp. 121. § (2) bekezdés alapján.

A döntés elvi tartalma

[58] *A magánszemély által a munkáltatója bankszámlájáról felvett összegek gazdasági társaság felé történő elszámolása igazolásának módjai*

Záró rész

[59] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[60] A felperes felülvizsgálati kérelme eredménytelen lett, így köteles megfizetni az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét, amely az ellenkérelem elkészítésével merült fel és amit a Kúria a felszámítottal egyező összegben állapított meg, figyelemmel a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a Pp. 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésére.

[61] A felperes köteles az illetékekről szóló 1990.évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése szerinti felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére, amelyet a tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel előzetesen nem kellett lerónia. A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó-és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell az esedékesség napjáig megfizetnie. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetnie a Kúria megnevezését, a kúriai ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[62] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. április 10.

dr. Darák Péter s.k. Ságiné dr. Márkus Anett s.k. dr. Márton Gizella s.k.

a tanács elnöke előadó bíró bíró

dr. Demjén Péter s.k. dr. Stefancsik Márta s.k.

bíró bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő